

Zonder daarom een spontane staking uit te lokken bij de minste geruchten van koopkrachtvermindering willen we toch oproepen om eventueel het maandelijks bedrag te verhogen in de mate van eigen kunnen, dat spreekt voor zich.

Een ander fenomeen is natuurlijk dat er al eens sponsors wegvallen wegens leeftijd of andere persoonlijke omstandigheden. Onze kennissenkring is uitgeput en nieuwe sponsors zoeken wordt op de duur problematisch. Zonder het competitie te noemen zijn er thans zovele mensen en groepen bezig met projecten dat mensen van alle kanten benaderd worden. Begrijpelijk, alleen kunnen we enkel voor de Nepalezen onder onze hoede spreken en vandaar de suggestie om wat reclame voor ons te maken. We hebben immers geen publiciteitsbudget - principieel en financieel onmogelijk wegens te hoge proportie in verhouding tot onze budgetten die reëel in Nepal gespendeerd worden - en aldus moeten we het van mond aan mond reclame bij bv familie, vrienden, kennissen, bedrijven of openbare besturen hebben en daar kunnen jullie een handje in helpen. Wij zorgen voor administratieve ondersteuning.

Ook een benefiet of andere eenmalige actie is uiteraard welkom. Zo is bv de toelage van de Gemeente Asse er gekomen door een koppel op een 10 maandenlange fietstocht in Azië met als eindpunt Nepal en onze projecten. Zo hebben ze ook een deel van de opbrengst van hun afscheidsfeest in België aan ons geschonken en hun gemeente aangesproken. In maart komen ze ginder met de fiets toe en de voorzitter zal ze persoonlijk ontvangen.

De groeten en dank voor de voorbije steun, een voorspoedig 2008 en tot volgende keer! Ondertussen wordt dit jaar geleidelijk aan de website up-to-date gebracht: hou ze in het oog! Ook dient er nieuw educatief materiaal ontwikkeld voor de acties alhier en ondertussen bestaat de vzw ook al 5 jaar! Op naar de 10 met blijvende inzet en motivatie.

Tot slot kunnen we melden dat we terug schoolactieplannen in de Vrije basisschool De Leeuw in Zedelgem (onze peter van de Chitre school), de Scholengroep Sint-Rembert te Torhout en de gemeentelijke basisschool te Sint-Michiels. Binnenkort staan we met onze infostand ook op de jaarlijks Asia-Fair op 23 en 24 februari in het CC De Zandloper te Wemmel. Om vooral van deze acties en korte nieuwsberichten op de hoogte te blijven: stuur ons uw e-mailadres, het bespaart ook heel wat druk- en verzendingskosten.

HIMALAYAN PROJECTS vzw

LEISELESTRAAT 138 B-8200 BRUGGE BELGIUM
☎ 00 32 (0)50 385704 - Mob: 0486 888858
Projectrekening: 380.0108167.83

himalayanprojects@scarlet.be - www.himalayanprojects.org

Nieuwsbrief 2008

Namaste geachte donors, sponsors en sympathisanten,

Alweer een jaartje voorbij? Inderdaad de tijd kent geen genade maar brengt ook heel wat nieuws en laat het niet altijd slecht zijn. De voorzitter is verleden jaar wat langer in Nepal gebleven, gedeeltelijk zonder kroost maar het heeft zijn vruchten afgeworpen: er is heel wat gerealiseerd. Zo hebben we ons eerste jaar met de medische post erop zitten en als verjaardagstoemaatje een heuse tandartskabinet geïnstalleerd: de vzw bestaat thans 5 jaar! Ook de Shikha Middelbare School (zie foto) is nu af en hebben we daar ook als extra een computerklas aangeleverd. Met onze basis-schooltjes

goed en ook studenten prima. Niet Bulgarije schrijvende 'ontdekken', zuiden van we een 23 kinderen begeleiding, per matras, en amper te

gaat het verder onze wezen en stellen het alleen in kun je nog toestanden ook in het Nepal vonden weeshuis met quasi zonder 3-4 kinderen 1 set klederen eten tenzij na

een volle schooldag! Een nieuwe uitdaging dient zich aldus aan. Helaas zonder BV's om een financiële storm te doen losbreken maar anders kan ook, of niet soms? En dat in een land waar ze net interim-regeringen en constitutionele verkiezingen uitgevonden hadden. Groots was aldus de verbazing bij de terugkeer uit Nepal na 5 maanden afwezigheid om te zien dat ons welvarend landje blijkbaar zijn politiek systeem moet afkijken van een onderontwikkeld land? De geschiedenis herhaalt zich voortdurend overal?

Het eerste werkjaar in de medische hulppost.

Voila! Een eerste werkjaar zat er inderdaad bijna op en we hebben reeds de naam veranderd: het heet voortaan '*Shree Shanti Medical Hall and Dental Clinic*'. Zomaar? Nee, hoor! Een impulsieve reactie op de noden van de bevolking: enigszins jawell! Zo bleek al in de eerste nadagen van de opening dat er heel wat mensen tandproblemen hebben en er daarvoor geen enkele infrastructuur of service aanwezig was buiten een jaarlijkse kamp waar ongekwalificeerd personeel zonder ontsmetting tanden trok met - tja - een tang? Aldus leek het - vooraleer verder te doen met de originele planning van de uitbouw van subposten in omliggende dorpen - we best eerst een volwaardige tandartspraktijk oprichten. Met wat moeite (financieel en praktisch) werd dit gerealiseerd en van 22 tem 26 november hielden we onze eerste tandkamp met een professionele tandarts die we uit de nabijgelegen stad Pokhara meebrachten. Een bijzondere ervaring ook voor hem: Nepalees en nog nooit in de bergen een voet gezet! Hijzelf was danig onder de indruk van de levensomstandigheden in de bergen en vertelde ons bij de evaluatie dat zijn ogen opengegaan waren. Hij beloofde ons dat we op hem mochten blijven rekenen om drie tot vier maal per jaar naar Chitre te wandelen om daar zijn service aan te bieden. Ook heeft hij intussen onze vaste verpleegster Ganga reeds een spoedcursus gegeven zodat zij ook dringende kleine en eenvoudige ingrepen zelf kan verrichten.

We zijn uiteraard heel blij met deze ontwikkeling en vooral de samenwerking: immers met centen over de brug komen om gebouwen en infrastructuur neer te planten volstaat het niet. Een gebouw is maar een lege doos als er niets in gebeurt. Concrete service en kwaliteitsinvulling hebben ze nodig en dat is dus de uitdaging voor de komende jaren. Maar wat een impulsieve actie impact kan hebben waar ze daar ook op lokale radio en in kranten over bericht hebben. Het kabinet is uitgerust met volledig nieuw materiaal, zoals X-ray, mondspoeling en een heuse tandartszetel; infraroodtoestel voor het

And last but not least: Wie betaalt er dit allemaal of hoe u het verschil kunt maken!...

We proberen het nooit op de voorpagina te zetten maar we kunnen er ook niet omheen: al deze projecten kosten aardig wat centjes. Gelukkig hebben we reeds vele jaren heel trouwe sponsors die maandelijks in alle stilte en in goed vertrouwen een vast bedrag overmaken om de werkingskosten van deze schooltjes, medische post en andere hulpbehoevenden te financieren. Zij zijn de garantie dat de projecten blijven succes hebben en/of kwalitatief verder uitgebouwd worden. De grote oprichtings- en bouwkosten kunnen we meestal via toelagen van openbare instellingen bekomen. Het Brugs Fonds voor Ontwikkeling en Samenwerking en de Provincie West-Vlaanderen zijn reeds meerdere malen over de brug gekomen. Van sommige andere gemeenten en verenigingen kregen we eenmalige toelagen, zoals we zopas van de gemeente Asse voor onze medische post mochten ontvangen. Ook de Nationale Loterij heeft een eenmalige toelage beloofd voor nieuwe medische uitrusting. Toch hebben we over de jaren een deficit opgebouwd, vooral wegens de uit de hand gelopen kosten van de bouw van de medische post ondermeer door vertraging door de burgeroorlog en de moeilijke bouw van de Shikha middelbare school. Zoals hier ook blijkbaar gebeurd is het heel moeilijk inschatten wat een project exact zal kosten en komen er heel wat problemen opduiken tijdens de effectieve realisatie. Op dat moment is het meestal onmogelijk om vlug ergens nog centen te zoeken en aldus wordt een en ander dan maar met privémiddelen gefinancierd. Het resultaat is echter zo belangrijk en bevredigend dat het allemaal wel de moeite blijft.

Zoals reeds eerder aangehaald houden we niet van smeekbedes en emotionele stimulering door middel van schrijvende foto's, we concentreren ons liever op de verbeteringen en positieve resultaten die voortvloeien uit de inzet van tal van sponsors die al deze realisaties helpen bewerkstelligen en bestendigen. Niettemin zouden we graag een oproep doen aan allen om eens na te kijken of er iets meer van af kan. Zo zijn er trouwe sponsors die nog steeds 8 euro per maand storten, andere 10, andere 12 of nog meer. Sommigen verhogen jaarlijks spontaan hun bijdrage wat we enorm appreciëren. Ook in Nepal immers blijven de prijzen niet constant.

We waren trouwens verrast door de waardigheid waarbij die kinderen ons heel schuchter weliswaar maar heel beleefd te woord stonden. Geen smeekbeden en mouwgetrek en terwijl die kinderen het quasi zonder volwassenen-begeleiding moeten doen. Met ingezameld geld van vooral in België werkende Nepalezen konden we 500 euro overmaken aan het comité maar dat geld is uitraard intussen al weer op. Een structurele permanente oplossing dient zich aan. Aldus vatten we thans een plan op om in de toekomst deze kinderen een waardige thuis te bezorgen, want het zijn allemaal verlaten of weeskinderen die van straat geplukt zijn door meestal politie of andere autoriteiten en dan maar daar gedropt worden omdat er geen andere voorzieningen zijn. Het volstaat echter niet om soms met wat geld over de brug te komen zonder plan.

Soms overvloed als er geld is en soms weer niets als het op is, dat kan niet. Er moet een structurele oplossing komen. Zo moet er inde eerste plaats een voldoende grote sponsorgroep zijn om ze dagelijks te voeden. Verder moet er voor kleren en medische opvang gezorgd worden.

Er moet een verantwoordelijke aangesteld die voor ze kookt en zorgt. Qua infrastructuur dan kunnen ze best een echte keuken gebruiken. Er moet een omheining, kasten in de slaapkamers, een leefruimte voorzien enz... Dit lijkt heel wat maar het moet niet allemaal in ene keer en sommige kosten zijn maar eenmalig en kunnen met acties of institutionele toelagen gefinancierd worden. Het belangrijkste wordt dat er een vertrouwenspersoon is die daar een oogje in het zeil houdt en de finances opvolgt. Een Nepalese vriendin die lang voor Unicef werkte in Pokhara maar thans wegens werkverplichtingen van haar man daar verblijft kan die structuur voor ons opzetten. Het wordt uitkijken naar sponsors dus. Maar beetje bij beetje kan dit een mooi project worden. Wie zich geroepen voelt is meer dan welkom om zich spontaan aan te bieden.

het drogen van vullingen enz... Ook tandheropbouw en implantaten kunnen en dit aan zeer democratische prijzen en gratis voor de allerarmsten. Dat er nog enkele wegliepen van schrik (vooral oude vrouwtjes) voor deze soms allereerste confrontatie kunnen we begrijpen en bevestigd alleen de noodzaak van deze service. En dan eens wat cijfers over ons eerste werkjaar: in totaal behandelden we 1349 patiënten waarvan 58% vrouwen, 34% jonger dan 21 en 22% ouder dan 50. Ook zijn er een negentigtal patiënten behandeld in ons nieuw tandarts kabinet en dat in 3 ½ dagen tijd!

Met de inlassing van een tandarts kabinet diende de hulp post wat herschikt. Zo hebben we de verzorgingskamer en apotheek naast elkaar ingericht en hebben we in de apotheek een loket gemaakt voor alle afhandelingen. Voorheen diende de verpleegster nogal weg en weer te lopen en dit wordt nu vermeden, ze heeft binnenin de lokalen een binnendoorgang zodat ze quasi in één werkruimte kan opereren. Ziehier Ganga (midden) aan ons nieuw loket.

Verder plannen we in 2008 de installatie van een heus labo zodat ze toch de courante elementaire onderzoeken kan doen. Ze krijgt binnenkort trouwens een opleiding in het staatsziekenhuis in Pokhara. Een droevige evolutie die merkbaar wordt is de stille meer onrustwekkende opmars van AIDS.

Onze bronnen melden dat thans in ons district waar meest actief zijn de grootste stijging van Hiv-besmettingen kent. Nog erger is het cijfer dat 100% - ja, u leest goed - van de mannen die uit India komen na daar te werken of op verlof komen besmet zijn. Dit lijkt ongeloofwaardig maar is mij bevestigd in het groot staatsziekenhuis in Pokhara.

Daar het testen op Hiv-virus onmogelijk lijkt in onze medische post en het ontbreken van direct contact voor dringende noodgevallen en/of advies zoeken we dringend financiële middelen om internet- en telefoon-verbinding aan te leggen. Zo kunnen we dan niet alleen beter contact te hebben met de staf maar kunnen zij ook contacten leggen en informatie verzamelen van dokters, specialisten en ziekenhuizen in de grote steden. Hier aan gekoppeld en daar onze ontvangstruimte reeds druk bezigd wordt voor allerlei vergaderingen en bewustmakings- en sensibiliseringsacties willen we voor volwassenen allerlei bijscholingen organiseren en waarom dan ook maar niet lessen en toegang tot het gebruik van computer en internet. Ook zal de telefoon voor de lokale bevolking toegankelijk gemaakt worden. De medische post zal aldus een draaischijf worden voor meer dan medische en tandkwesties alleen.

Binnenkort hopen we ook de officiële erkenning van onze medische post rond te krijgen zodat we aanspraak kunnen maken op staatssteun en gratis medicijnen en zo langzaam maar zeker naar een zekere zelfbedruipendheid te evolueren; zo zal bvb ook de opbrengst van de telefoongesprekken de medische kas wat kunnen spijsen. (Foto: comitévergadering)

Een blitzbezoek aan een weeshuis: 23 kinderen klaar om naar school te gaan zonder eten!

Een aantal in België werkende Nepalezen die samen met een Leuvense dokter geld inzamelden voor wezen aan de grens met India noopten mij daar op bezoek te gaan om één en ander na te kijken en te evalueren, alsook de ingezamelde fondsen over te maken. Het was een pijnlijke ervaring die recht door het hart ging. Samen met Nepalese vrienden waar ik op bezoek was in de buurt kwamen we onaangekondigd aan bij een weeshuis op een schaars bebouwd landweggetje in het platte zuiden. Achteraan een steile oever zonder omheining; een stevig gebouwtje - weliswaar met hulp van een grote internationale christelijke organisatie gebouwd - maar met onvoldoende ruimte en geen keuken. Tenzij buiten 4 bamboepalen met strooien dak zonder muren die voor kookplaats doorging. De 23 meisjes en jongetjes sliepen in 2 aparte kamers met 3 tot vier in een bed en hadden noch kast noch extra klederen. Toen we na de bezichtiging nog wat groepsfoto's maakten en ze op het punt stonden naar school te gaan vroegen we hen wat ze die morgen gegeten hadden en vertelden ze ons op doodgewone toon dat ze enkel een kop thee gedronken hadden en ze pas na de school een maaltijd zelf zouden bereiden met wat er eventueel door lokale mensen zou afgeleverd zijn. Mijn Nepalese vriendin die vroeger nog voor Unicef werkte is spontaan naar een lokaal winkeltje gereden en heeft daar alle voorradige zakjes soep opgekocht om alsnog hun hongerige buikjes wat te vullen maar deze emotionele reactie was maar goed voor één dag een beetje meer. Het is dan ook onze vurigste wens ook hier - maar dan structureel - iets aan te verhelpen. We besparen u de schrijnende foto's, dat vinden we wat al te gemakkelijk. Wekelijks vindt ik in mijn bus mailings van grote NGO's die met emotionele brieven en grote kleurfoto's met verhongerende kinderen of families mijn gemoed proberen te bewerken maar is dat er niet iets over? Wij proberen het alsnog met minder tromgeroffel maar hopen des te effectiever. Verder moet de speelplaats

opnieuw aan de afgrond ondersteund. Het vroegere systeem van met ijzerdraad versterkte muurtjes houdt het niet en is opnieuw beginnen te verzakken. Er moeten enkele betonnen peilers gegoten worden in de helling. Natuurlijk is dit niet de goedkoopste oplossing maar onontbeerlijk om het probleem duurzaam te herstellen.

Ook de losse studenten in Pokhara en Kathmandu worden verder ondersteund maar hierbij is het contact niet altijd evident. Onze excuses dan ook aan die sponsors die weinig van hen horen. Evenwel mogen ze zeker zijn dat ze effectief geholpen worden.

Een nieuw huis voor een familie...

Zoals reeds aangehaald: vijf maanden is de voorzitter daar ter plaatse geweest en hij kon niet stil zitten. Dus heeft hij dan maar voor een familie met zes kinderen die heel goed hun best proberen te doen maar in een gehuurde garagepoort moesten leven een handje

toegestoken. Ze hadden een klein stukje land maar geen fondsen om daar ook maar iets bewoonbaars op te zetten. We hebben dan besloten een huisje te bouwen - op hun uitdrukkelijke vraag heel rudimentair - en we laten de foto maar voor zich spreken: het heeft een keuken, living en twee slaapkamers.

Een groot deel van het werk hebben ze zelf gedaan. Zo moest er ondermeer van 250 meter ver waterleiding in de grond aangelegd. Daar zorgt het gemeentebestuur immers niet voor. Het was een interessante ervaring en heeft ons een dankbare familie opgeleverd. En dat voor nog geen 4000 euro!

Vrijwilligers aan het werk...

Dit jaar heeft zoals reeds aangekondigd Ann Popelier een tijdje in Chitre verbleven voor haar veldstudie waarop haar thesis gebaseerd is voor haar Master na Master diploma van 'Conflict and Development' aan de Universiteit van Gent. We hebben daar aan meegewerkt en voor ons heeft ze dan een synthese gemaakt voor publicatie. Daar die nog te lang uitviel om hierin te lassen is deze apart via e-mail verstuurd. Hier vindt u dan een synthese van de synthese. U wenst de volledige versie: stuur ons een e-mail en we bezorgen u deze. Ziezo, en laten wij haar nu maar even aan het woord:

In de vorige nieuwsbrief had ik beloofd jullie verder te informeren over de resultaten van mijn veldonderzoek in Chitre. Begin november 2007 keerde ik terug naar België met een karrenvracht aan informatie. De opdracht van de komende anderhalve maand bestond erin om alle verzamelde data op een ordentelijke en structurele manier te verwerken. Het werden nog slopende weken en een race tegen de klok om de deadline voor het indienen van mijn thesis van 19 december te halen. Maar ik heb het, weliswaar op het nippertje, gehaald! Ook mijn thesisverdediging voor een jury op 11 januari van op het dak van de wereld via Skype is al bij al goed verlopen. Met een wat labiele connectie heb ik toch op de meeste vragen een afdoend antwoord kunnen geven. Ik ben nu dan ook officieel afgestudeerd en hopelijk brengt dit mij een stapje dichterbij het verwezenlijken van mijn droom, namelijk om mee te werken aan de conflict-resolutie en vredes-opbouw in Nepal, of in een ander door oorlog geteisterd gebied. Dit is dus nog maar het begin! (foto: enquête afnemen bij een lage cast-familie)

De diepgewortelde sociale, geografische, economische, etnische en culturele ongelijkheden in Nepal worden vaak genoemd als de grondoorzaken van het decennialange conflict tussen de Maoïsten en de Nepalese regering. De Maoïsten hebben deze grieven gretig opgenomen in hun discours teneinde de achtergestelde groepen, en dan vooral de dalits (ndvdr: lage kaste mensen) en de vrouwen, warm te maken om mee te vechten in hun 'Oorlog van het Volk'. Na 10 jaar strijd is er in 2006 eindelijk een vredesakkoord gesloten waarbij de Maoïsten opgenomen werden in de interim-regering in afwachting van grondwettelijk verkiezingen. Deze belangrijke verkiezingen werden reeds 2 maal uitgesteld, maar sinds vorige week is er een nieuwe datum bekendgemaakt, namelijk 10 april. Ondertussen zijn wel reeds een aantal eisen van de Maoïsten ingewilligd, met als belangrijkste het uitroepen van Nepal tot een republiek, waardoor de rol van de koning bijna volledig uitgespeeld is.

Met mijn onderzoek wou ik vooral een beter inzicht verkrijgen in de wijze waarop het conflict een impact heeft gehad op de leef- en denkwereld van een rurale dorpsgemeenschap. Via mijn contacten met de vzw Himalayan Projects werd Chitre verkozen als onderzoeksdorp. Chitre is een doodgewoon dorpje gelegen in de heuvels van West-Nepal, met thans ongeveer 40 families. Hun belangrijkste economische activiteit is het beheren van hun kleine boerderijen, waarbij overwegend aan overlevingslandbouw wordt gedaan. Zowel het tekort aan landbouwgrond als de beperkte productiviteit van deze gronden zorgt ervoor dat het natuurlijk kapitaal van de betreffende huisgezinnen onvoldoende is om het volledig jaar in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Een andere bron van inkomsten is dus een absolute noodzaak om te kunnen overleven. Overlevingsstrategieën bestaan hoofdzakelijk uit het werken als landarbeider op het land van iemand anders, en lange termijn arbeidersmigratie van jonge mannen naar vooral India en de Golfstaten. Ongeveer de helft van alle huisgezinnen in Chitre heeft een familielid in het buitenland.

Het conflict heeft vooral de traditionele overlevingsmechanismen en de van oudsher sterk ontwikkelde sociale netwerken in het dorp zwaar onder druk gezet. Een beperkte bewegingsvrijheid, de regelmatige inning van donaties, de vrees voor ontvoeringen van kinderen en

En hoe gaat het verder met onze lagere schooltjes en andere studentjes?

In de Shree Lali Gurans Lagere school, ons eerste project, gaat alles verder zijn gewone gangetje. Dankzij onze vaste sponsors kunnen we hier verder gratis onderwijs aanbieden aan alle kinderen van het dorp. Slecht één kind gaat niet naar school wegens te grote achterstand. Hopelijk lukt het met privélessen haar alsnog te motiveren om te leren lezen en schrijven. Dan kunnen we pas echt geslaagd zijn: als alle 100% van de kinderen naar school gaat. Dat het net het oudste meisje van die drie weeskinderen waarvoor we verleden jaar een huisje met grond gekocht en gebouwd hebben is des te jammer om zo maar te laten.

Voor de kinderen van de Shree Sirjana basisschool hebben we nog steeds onvoldoende sponsors maar hier hoeven we alvast geen leraarslonen te betalen. Ook moeten er hier dringend wat infrastructuurswerken gebeuren: zo lekt het dak wegens aangetast door verkeerde verf. We wilden bij de heropbouw perse geen blauwe daken en een eigen kleur maar bij de verfkauze is het verkeerd gelopen. Dus moet er nieuwe golfplaten op. Ook werd ons aanbod voorheen geweigerd om glas in de venster te steken en blijkt het nu te koud en vooral is er zoveel tocht dat de kinderen ziek worden. Daar vensters ginder dreigen kapotgegooid worden moet er een draadversterking ervoor aangebracht worden.

Intussen zijn de deuren door de leraars schoolcomité op zaterdag wat een eerste keer hebben maar één week en niet hun die dan nog op te

gemeenschapswerk. Toch hebben we dit uitzonderlijk toch eens gevraagd om de lokale betrokkenheid te verhogen. U ziet ze hier naarstig aan het werk.

vensters en herschilderd en een vrije voor hen ook was. Ze vrije dag per gewoonte om offeren voor

Een nieuwe middelbare school in Shikha...

Vijf jaar geleden werd de middelbare school van Shikha op 1½ uur afstand van Chitre door de maoïsten afgebrand. Wat dat stenen gebouw hen ooit misdaan had heb ik nooit begrepen. Enfin, in de loop van de volgende jaren hebben talloze mensen en verenigingen in stilte en geheimhouding langzaam de

school heropgebouwd. Ook wij hebben hierbij een serieus steentje bijgedragen met o.a. een toelage van de Provincie West-Vlaanderen. Het is een kanjer van een school geworden. Alhoewel de burgeroorlog een vlucht teweeg gebracht heeft onder de bevolking en dan vooral die van schoolkinderen met of zonder familie die naar de grootstad getrokken zijn

en dus van 650 naar 250 leerlingen gezakt is blijft het een grote school en des te belangrijker want de overblijvers zijn net de meest achtergestelde. Deze kinderen waarvan er intussen een heel aantal tussen zitten van onze gesponsorde Chitre schoolkinderen hebben ook alle kansen nodig die ze kunnen krijgen om later ook wolwaardig kans te maken in hun maatschappij. Daarmee is dus thans een school tot de 10de klas gerealiseerd. Als toemaatje hebben we hier ook nog de computerklas helpen inrichten met 10 computers en internetverbinding, alsook één voor de lerarenkamer. Een laatstejaarsstudent van een College in Pokhara heeft er 6 maanden les gegeven aan de leraars die nu hun pc-park zelf kunnen onderhouden en hun kennis doorgeven aan hun studenten. In de toekomst willen we de school met 2 klassen uitbreiden naar een volledig middelbare school en in dit grote dorp ook een cybercafé organiseren met IT-klassen voor volwassenen die ook curieus geworden zijn naar dit medium.

jonge mannen, de infrastructurele schade, het opeisen van kost en inwonen en het willekeurig geweld en mensenrechtenschendingen door zowel de Maoïsten als het Nepalese leger hebben het leven van de dorpelingen tot een ware hel gemaakt. Om zich beter te beschermen heeft Chitre een toch wel unieke strategie ontwikkeld. Hun relatief veilige afstand tot de district hoofdplaats en hun strategische onbelangrijkheid maakten de kans dat het Nepalese leger een patrouille uitvoerde in hun dorp aanzienlijk kleiner. De kans daarentegen dat de Maoïsten hun dorp aandeden was veel groter. Bovendien is Chitre reeds van oudsher communistisch gezind. Deze combinatie zorgde ervoor dat het dorp een zekere sympathie voor de maoïsten veinsde teneinde zichzelf te beschermen tegen overdreven baldadigheden van de rebellen.

Verder heeft het conflict het proces van arbeidsmigratie die reeds voor het conflict een belangrijke overlevingsstrategie was, alleen maar versneld. Ook zijn heel veel kinderen uit hun natuurlijke habitat getrokken en uit veiligheidsoverwegingen naar verre familie in de steden gestuurd. Weinig van deze kinderen zijn na het ondertekenen van het vredesakkoord teruggekeerd naar het dorp. Dit zal ongetwijfeld op lange termijn een belangrijke impact hebben op het dorpsleven. Culturele en religieuze tradities zullen zo geleidelijk aan verdwijnen. Terwijl de oudere generatie nog sterk vast hangt aan deze religieuze tradities, zag ik bij de jongere generatie toch een heel andere attitude.

Ik was vooral geschokt door het feit dat meer dan 80% van de dorpelingen niet op de hoogte was van het programma van de Maoïsten. En eigenlijk interesseerde het hen ook niet. Ze zijn na al die jaren van wanbeheer anti-politiek geworden. Ze willen enkel vrede, beter onderwijs, gezondheidszorg wegen infrastructuren en meer job-opportunities. Wordt dit nu door de Maoïsten of door de traditionele partijen bewerkstelligd, maakt voor de dorpelingen eigenlijk weinig verschil. Gelukkig kan Chitre rekenen op de steun van Himalayan Projects vzw om een aantal van deze basisvoorzieningen te leveren. Tijdens mijn verblijf in Chitre heb ik met eigen ogen kunnen zien dat deze vzw echt wel goed en concreet werk levert. De medische post wordt dagelijks bezocht door zowel de lokale mensen als toeristen. Toen een Australische backpacker een suikerval kreeg op de trail van Chitre naar Ghorepani was Gongga, de verpleegster in vaste dienst van

Himalayan Projects vzw de enige in de buurt die de eerste medische verzorging kon toedienen. Of toen een Duitse toerist de herberg kwam binnengestrompeld met blaren zo groot als eieren, was het ook Gongga die deze man met grote accuraatheid en kennis van zake de nodige verzorging toediende. Maar het waren vooral de lokale mensen die dagelijks passeerden langs de hulppost, met een aanhoudende hoest, of een niet genezende wond, of een stekende buikpijn of... HP maakt echt wel een verschil voor deze veelal vergeten mensen. Ik ben dan ook overtuigd dat het vooral de kleine, flexibele en lokale ngo's zijn die de levensomstandigheden van de lokale mensen kan verbeteren door rekening te houden met hun ware en acute noden.

Dit onderzoek heeft mij vooral op persoonlijk vlak heel veel bijgebracht. Ik vond het bijvoorbeeld heel moeilijk om tijdens mijn verblijf in het dorp afstand te doen van mijn westers denkpatroon. Vaak werden mijn vragen dan ook niet begrepen door de dorpingen of begreep ik hun antwoorden niet. Maar deze hele ervaring heeft mij wel gesterkt in mijn beslissing om een nieuwe wending te geven aan mijn professioneel leven. Vandaar dat ik nu ook hier ben in Kathmandu ben om te proberen mijn droom waar te maken.

Aldus Ann Popelier, druk op zoek in dat verre en toch nabije Nepal.

Politiek in het Westen versus Oosten!

Alhoewel de vzw te allen tijde probeert volstrekke neutraliteit te bewaren om de projecten, lokale mensen, staf en vrijwilligers niet in het gedrag te brengen en alteriore bedoelingen proberen buiten te houden kan de voorzitter het soms niet laten om toch eventjes de politieke situatie te duiden. Het blijft belangrijk om op de hoogte te blijven van alle ontwikkelingen en zowaar hierdoor kunnen soms vreemde vaststellingen ontstaan. Zo was mijn verbazing enorm toen ik na 5 maanden veldwerk in Nepal terug in ons stabiele en rijke Belgenlandje terugkwam en zag dat... Er na 6 maanden nog geen regering kon gevormd worden en ze zowaar eerder uit schaamte (echte?, Valse?) een interim-regering uit een extra hoed toverden om dan rustig verder te kunnen palaveren, rond de pot draaien, koeioneren, enz... En wat blijkt: zowel in Nepal als België een interim-regering aan de macht is die niet echt verkozen is en die

een constitutionele aanpassing moet voorbereiden. Bizar hoe het daar nu gelijk loopt. Zitten die geleverde Belgische wapens daar voor tussen? Toegegeven, hier is nog geen bloed voor gevloeid maar dat is ongeveer het enige merkbare verschil. In Nepal schijnen ze allemaal samen te werken maar in de media komen dagelijks toch tegenstrijdige berichten en verklaringen. De Maoïsten hebben zagezegd een onafhankelijke jeugdbeweging de taak van onruststokers gegeven. Iedereen probeert zich te profileren en vooral de verkiezingen zolang uit te stellen of voor te bereiden tot ze op voorhand zeker zijn met voldoende macht/postjes verkozen te worden.

En ondertussen boert de boer voort, zul je zeggen. Ja, alleen is dat in Nepal net iets minder gemakkelijk dan in Vlaanderen. De weinige taken die de regering doet of zou moeten doen gebeuren niet, wat er dan meestal op neer komt dat er gewoonweg niets gebeurt of verbetert. En er is daar zoveel te doen in één van 's werelds mooiste landen, hoe contrasterend eigenlijk. Concreet wachten we nu af tot 23 maart wat betreft België en 10 april voor Nepal want dan zijn er daar verkiezingen om een nieuwe tijdelijke regering te verkiezen die dan een nieuwe constitutie moet opstellen: met of zonder Koning, met of zonder macht... Hoelang zal het dan nog duren voor er een definitieve constitutie komt en er dan een echte volwaardige regering zal verkozen worden en wanneer zal die dan effectief echt beginnen te regeren. Amai, zoveel wanneer's en als's, niet te verwonderen dat de mensen daar er ook moedeloos van worden en massaal naar het buitenland vertrekken om als slaven de rijken te dienen en de soms enige geldbron van ganse families te waarborgen. Dat deze moderne slaven niet in de media-aandacht komen zegt toch veel over onze zagezegde over-geïnformeerde maatschappij! Het evenwicht in de wereld is totaal zoek en is de grotste bron van onwetendheid, frustratie, onverschilligheid, ongenoegen, fanaticisme en zelfs oorlog. Himalayan projects met zijn sponsors en vrijwilligers probeert echter op zijn kleine manier een tegenwind (-licht) te vormen voor deze negatieve stromen.

Zoals Moeder Theresa in India ooit zei: "We zijn maar een kleine druppel maar de oceaan is gemaakt van allemaal druppels." Onze leuze luidt dan weer:

'Een heuvelrug in een oceaan van bergen.'